

ĐỂ ĐẠT IELTS 6.0 SAU MỘT NĂM

● NAM PHUONG

Các sinh viên thuộc Chương trình nhiệm vụ chiến lược trong 4 năm học của mình sẽ được học, tiếp nhận và sử dụng các tài liệu hầu hết bằng tiếng Anh, các đầu sách theo chuẩn quốc tế. Và với chuẩn đầu ra là 6.0 IELTS thì việc dành năm đầu tiên cho sinh viên học tiếng Anh tại Trường Đại học Ngoại Ngữ, ĐHQGHN là điều vô cùng cần thiết, để các sinh viên không những đủ tiêu chuẩn tiếp tục theo học chương trình mà còn phải đảm bảo vốn ngoại ngữ cho các hoạt động nghiên cứu khoa học, giao lưu với bạn bè quốc tế.

Một câu hỏi được đặt ra là: Một sinh viên Ngoại Ngữ “xin” sau 4 năm yêu cầu IELTS tối thiểu từ 5.5 đến 6.0, vậy với những sinh viên NVCL, làm sao để đạt được kết quả trên chỉ trong năm đầu tiên khi bước vào giảng đường đại học. Điều đó một phần được giải đáp bằng phương pháp dạy, bằng các giáo trình do chính đội ngũ giáo viên NVCL biên soạn và áp dụng vào giảng dạy một cách có hiệu quả.

Ngay từ những học phần đầu tiên, mục tiêu các giảng viên luôn đặt lên hàng đầu là củng cố vốn ngữ pháp tiếng Anh bên cạnh đó là rèn cho sinh viên khả năng nghe, nói và viết theo những mẫu đơn

giản, thông dụng. Những cuốn sách nền tảng đó do chính Đại học Oxford biên soạn đã tổng hợp được những kĩ năng đó lại theo từng chương, mỗi chương bao gồm đủ 4 kĩ năng: nghe, nói, đọc, viết. Bên cạnh đó khả năng phát âm cũng luôn được coi trọng và cuốn sách như English Pronunciation In Use là một trong những cuốn căn bản nhất khá đầy đủ các âm vựng trong tiếng Anh-Anh và Anh-Mỹ.

Sang đến những học phần đòi hỏi trình độ cao hơn, các kĩ năng cần được tách ra và đi sâu hơn nên có thể trong 2 học phần đầu chỉ cần 1-2 quyển sách thì đến học phần thứ 3 luôn cần ít nhất 4 giáo

trình khác nhau cho 4 kĩ năng. Ngoài ra các sinh viên còn được học thêm cách thuyết trình bằng tiếng Anh, một điều khá mới mẻ khi mà vừa áp dụng được những kiến thức học được trên lớp vừa tăng khả năng hoạt động nhóm và độ tự tin khi nói ngôn ngữ thứ 2 trước nhiều người. Với những giáo trình mang tính tạo đà cho việc làm quen dần với cách học IELTS đã giúp các sinh viên xác định rõ mục tiêu và hình thức học tiếng Anh mới, khác hẳn với chương trình học ở cấp THPT.

Với 2 học phần cuối B2 và C1, hình thức thi theo dạng IELTS, rõ ràng đó là một bước nhảy vọt về kiến thức và cũng gây không ít khó khăn cho sinh viên trong quá trình học tập. Nhưng các cuốn sách về kĩ năng đọc hay viết, nói đều được chia theo những chủ đề khác nhau, thường là khá gần gũi từ đời sống hàng ngày, thói quen, thể thao, sở thích đến vấn đề nóng bỏng trong xã hội như môi trường, khoa học công nghệ. Điều đó đã giảm tải thời gian, công sức trong việc tra cứu từ, tìm hay liên kết ý giữa các kĩ năng với nhau. Kĩ năng viết là 1 trong những kĩ năng khó nhất đối với người Việt Nam, hiểu được điều này, các giảng viên đã tập trung cho sinh viên của mình không chỉ là cấu trúc câu, ngữ pháp đến lối tư duy, lắp ghép các ý trong 1 bài văn bằng những tờ hand-out hay những quyển sách cơ bản nhưng rất đầy đủ và chi tiết cho kĩ năng này như: From sentence to paragraph hay Visuals.

Có thể nói rằng những giáo trình được các giảng viên của khối NVCL biên soạn, chọn lọc một cách kĩ lưỡng đã góp phần rất lớn trong sự tiến bộ của các sinh viên. Có thể trước khi học tập tại Trường ĐHN, khả năng sử dụng tiếng Anh của đại bộ phận sinh viên còn khá khiêm tốn nhưng sau 1 năm tập và rèn luyện tại đây, sự tự tin đều được hiện rõ trên khuôn mặt của những tinh hoa khối NVCL.

CHÀNG TRAI DA CAM VÀ NỖ TRUÂN CHUYÊN ĐẠI HỌC

● HỒ DUY

ĐẾN TRƯỜNG TRÊN LUNG ME, NGỒI XE BẠN

Sinh ra không may mắn, từ lúc chào đời chân tay Đặng Thế Lịch, quê ở thôn 1, xã Hoàng Hà (Hoàng Hóa, Thanh Hóa) đã bị co quắp nặng. Lên 3 tháng tuổi, Lịch được bố mẹ đưa ra Bệnh viện Nhi chạy chữa và phát hiện bị di chứng chất độc hóa học từ ông nội. Sau khi phẫu thuật chân và nằm viện điều trị một năm trời, bác sĩ bó tay cho về quê.

Lên 7 tuổi, Lịch vẫn phải bò lê rất khổ sở. Hai bàn tay của Lịch trở nên chai sạn. Thương cháu, bà nội Lịch xếp những chiếc ghế tựa thành hàng và diu cháu tập đi bằng chân. Không ít lần, cả hai bà cháu té ngã nhưng sau một thời gian, Lịch đã đứng và tự đi lại trên chính đôi chân của mình dù bước đi còn xiêu vẹo. Đi lại được, nhìn chúng bạn trong xóm cắp sách đến trường, Lịch lại ao ước được đi học. Thấy tờ lịch trên tường ghi chữ “Chúc mừng năm mới”, em cố nhớ rồi dùng ngón tay viết lại trên nền đất. Nét chữ đầu đời nguệch ngoạc nhưng đã lóe lên tia hi vọng cho cậu bé kém may mắn. Thấy con ham học, bố mẹ xin cho Lịch vào lớp 1 khi 8 tuổi.

Tay co quắp cứng đơ nên Lịch không sao có thể tự cầm viên phấn. Do vậy, buổi sáng đến trường em phải nhờ cô, tối về nhờ bố mẹ, chị gái giữ tay để điều khiển viên phấn theo ý muốn. Sau bao ngày khổ luyện, cuối cùng những chữ cái O, A... từ bàn tay dị tật của Lịch cũng thành hình. Từ nhà tới lớp là 6 cây số, đôi chân Lịch bị dị tật không thể đi xa nên trong suốt 5 năm học tiểu học, bác và mẹ cứ thay nhau cõng em đi, về.

Khi Lịch học xong, bố em là Đặng Thế Mai (sinh năm 1963) bị viêm khớp, đau cột sống dai dẳng nhưng vì túng thiếu không có tiền điều trị, mọi việc nặng nhọc đều dồn lên đôi vai gầy của mẹ. “Gia cảnh túng quẫn phải chạy vạy kiếm ăn từng bữa nên tôi khuyên con biết chữ rồi thì ở nhà trông nhà cho mẹ đi làm chứ đừng đi học nữa. Nghe mẹ nói thế, Lịch buồn bã đến bỏ ăn. Thương con, tôi không biết làm thế nào vì có cho con đi học cũng không ai đưa đón được như trước”, bà Lê Thị Luyến, mẹ Lịch nhớ lại. May sao, cùng xóm Lịch có cậu bạn Lê Sỹ Long (cùng sinh năm 1992) có xe đạp và nhận chở Lịch đi học

20 tuổi với 3 lần phẫu thuật nhưng Đặng Thế Lịch (sinh năm 1992) vẫn là người duy nhất ở làng Hữu nghị Việt Nam (Tứ Liêm, Hà Nội) vào được giảng đường đại học năm 2012.

hàng ngày. Bất kể ngày nắng hay mưa, suốt mấy năm Lịch học THCS, Long đều cầm mũ đưa đón bạn đến trường. Với nghị lực của bản thân, suốt 8 năm học Lịch luôn là học sinh giỏi, học sinh xuất sắc. Đặc biệt, Lịch đạt giải Nhi HSG cấp huyện và giải Khuyến khích HSG cấp tỉnh môn Ngữ văn. Năm 2007, vì gia cảnh khó khăn nên gia đình đã làm đơn xin và năm 2008, Lịch được các chuyên gia người Đức làm phẫu thuật chỉnh hình và nắn thẳng bàn chân và nằm viện điều trị mất hai tháng. Ra viện, Lịch đi học lại nhưng vì bàn chân chưa khỏi, em phải ngồi xe lăn suốt cả năm học lớp 9.

Hết lớp 9, Lịch tiếp tục được điều trị phục hồi chức năng và được dạy học tin học, học làm hoa lụa. Do cơ thể không bình thường, nếu không có bằng THPT thì sau khi rời nơi này sẽ rất khó khăn khi xin việc. Nghĩ vậy, Lịch xin ban lãnh đạo nhà trường nơi cậu ở được theo học cấp 3. Thấy Lịch ham học, Ban lãnh đạo làng Hữu nghị Việt Nam đã xin cho em vào học tại Trường THPT Đại Mỗ (Tứ Liêm, Hà Nội). Trường học cách chỗ ở 3 cây số nên thêm một lần, Lịch phải đi học bằng sự đưa đón của nhân viên trong làng Hữu nghị. Sau một năm nghỉ học, giờ quay lại trường với Lịch mọi thứ như mới bắt đầu. Năm 2011, khi đang học lớp 11, dưới gan bàn chân phải của Lịch xuất hiện một khối u và phải vào Viện 103 mổ. Sau một tuần nằm viện điều trị, Lịch về đi lại rất đau và khó khăn. Vuốt lên

tất cả, suốt 3 năm cấp THPT, Lịch luôn là học sinh tiên tiến.

CON NHẬP HỌC, ME LÀM Ô SIN

Tốt nghiệp THPT với điểm số 42, Lịch được cô chú nhân viên trong làng Hữu nghị cùng thầy cô, bạn bè động viên thi đại học. Gần 5 năm chung sống, tiếp xúc với những người đồng trang lứa và các em nhỏ cùng cảnh ngộ nên Lịch muốn giúp cho những thân phận thiệt thòi, kém may mắn như mình. Vì thế, Lịch quyết định làm hồ sơ thi vào ngành Công tác xã hội, Khoa Xã hội học, Trường ĐHKHXH&NV, ĐHQGHN để thực hiện ước mơ và nỗ lực của chàng trai đò xin đã được đền đáp với điểm thi khối C được 21,5.

Lịch là con trai duy nhất trong gia đình nghèo túng có ba chị em ở thôn 1, xã Hoàng Hà, Hoàng Hóa, Thanh Hóa. Hiện giờ, chị gái của Lịch đã tốt nghiệp Cao đẳng và làm ở nhà máy in gần nhà. Em gái Lịch là Đặng Thị Thủy (sinh năm 1994) vừa đỗ CĐ Du lịch Hà Nội và được xét ở KTX của trường. Ngày hai con nhập học, bà Luyến đành bỏ lại 4 sào ruộng cùng mọi việc nhà và người chồng bệnh tật cho con gái và anh em chăm sóc để lên Hà Nội giúp việc nuôi con ăn học với tiền công 2,5 triệu đồng/tháng. Bà Luyến bộc bạch: “Giờ hai đứa học ở Hà Nội riêng tiền ăn ở tháng cũng 4-5 triệu rồi, nhà nghèo ngoài mấy sào ruộng thì biết làm gì, đành phải lên đây làm muốn kiếm đồng tiền lo cho chúng nó. Chỉ mong hai đứa chăm ngoan, học giỏi thì vợ chồng tôi dù khó khăn, vất vả cũng cam lòng”.

Chân tay dị tật, Lịch đành phải thuê một phòng ở chung với chủ ngay cạnh trường với giá 1,5 triệu/tháng chưa kể điện nước cho tiện đi lại. Không tự nấu ăn được nên Lịch phải ăn cơm bình dân, Lịch phải leo lên phòng trọ tận tầng 4 rất vất vả. Bàn tay co quắp nhưng Lịch phải tự làm mọi việc sinh hoạt cá nhân. “Khó khăn nhất với em là giặt quần áo nhưng không giặt thì còn ai làm cho mình. Em đang tìm bạn ở ghép cho đỡ chi phí ăn ở chứ tiền phòng giá cao vậy thì mình em không thể kham nổi”, Lịch nói.

NỖ LO MÙA NHẬP HỌC

● NGUYỄN HUONG

Tờ giấy báo trúng tuyển đại học chưa đến tay mà cả làng đã biết. Họ mạc, anh em hí hửng chia vui, cha được dịp nở mày nở mặt và con cũng không giấu nụ cười kiêu hãnh, tự hào. “Mẹ ơi! Vì sao mẹ khóc...?”, đứa em hỏi ngây thơ khi thấy mẹ lau nước mắt. “À! Tại mẹ mừng quá!...”. Nắm chặt bàn tay mẹ chai sạn, có lẽ chỉ con mới hiểu được vì sao mẹ cười đấy mà khóc đấy, mừng vậy nhưng mà lo lắm.

NHỌC NHÀN KIẾM NƠI ĂN, CHỖ Ở

Để có được tên trong danh sách sinh viên nội trú tại Ký túc xá Mỹ Trì (ĐHQGHN) phải là đối tượng ưu tiên chính sách hoặc hộ nghèo, vùng sâu, vùng xa vậy để có được khoản tiền trên 1 triệu đồng/1 sinh viên/10 tháng quả là khó khăn đối với không ít sinh viên và phụ huynh đến từ tỉnh lẻ. Vẫn biết phòng ở 8 người, giường đẹp, đèn tuýp, có tủ, có quạt, lại có cả điện thoại, đầy đủ gấp nhiều lần ở quê nhưng nộp tiền xong dạ cứ tần ngần. Người có may mắn được nội trú đã vậy, còn kẻ phải ngoại trú nỗi lo lắng càng bội bề. Nào tiền học phí, tiền nhà ở, điện nước, đồ dùng sinh hoạt, sách vở, tiền quỹ. Các cửa hàng quanh khu trọ sinh viên đều đã

hay cái đèn học chỉ sau một đêm giá đã tăng đến giật mình. Nhiều sinh viên năm nhất biết lo xa, ngay từ khi nhận giấy báo nhập học đã lên thuê sẵn nhà trọ và sắm đồ dùng chuẩn bị cho một cuộc sống mới. Nhưng giá cả cứ biến động liên tục đã khiến họ chùn tay. Đa số các mặt hàng đều tăng giá từ 3% đến 28%. Hồng Hoa (cô sinh viên năm nhất Khoa Ngôn ngữ học, Trường ĐHKHXH&NV, ĐHQGHN) lau mồ hôi trán, phân trần: “Đắt đỏ quá các anh ạ! Em mới mua có mấy thứ như giá sách (42.000 đồng), màn một (40.000 đồng), bàn gấp (38.000 đồng), đèn bàn (50.000 đồng), mắc áo, chiếu nhựa, giấy dán tường, đồng hồ báo thức mà đã hết ngót 800.000 đồng. Với số tiền mẹ con

chuẩn bị sẵn từ trong hè một lượng hàng lớn để đón khách. Đường như họ đã thuộc lòng điệp khúc: “Giá điện mới tăng thì giá hàng cũng tiến”. Nhớ giờ này năm trước, giá cả cũng “trèo ngược” khi người ta vin vào dịch lợn tai xanh rồi giá xăng tăng. Từ gói bột giặt, cái mắc áo cho đến quyển vở

em mang theo chắc là không đủ...!”. Chị Thu Hà (chủ một cửa hàng ở cổng phụ KTX Mỹ Trì) giảng giải: “Chỉ mua sắm những đồ lặt vặt thôi thì nhiều cô cậu mang theo 700.000 đồng đến 900.000 đồng cũng chẳng đủ. Dụng cụ học tập của học sinh, sinh viên thời điểm này khá đắt, quy luật mà...”. Lê Nhật (phòng 204 nhà B1, KTX Mỹ Trì) lắc đầu: “Trước đây, tụi em chỉ ăn suất cơm 20.000 đồng là đủ no, vậy mà bây giờ vẫn suất như thế, giá không dưới 25.000 đồng. Ngoài các khoản ăn uống và mua sắm, hàng tháng chúng em còn phải đóng tiền điện nước, tiền trông xe...”. Lê Hồng Hạnh (sinh viên K56 Vật Lý, Trường ĐHKHTN) chia sẻ: “Năm rồi, mỗi tháng em xin bố mẹ 1.700.000 đồng là đủ, vậy mà năm nay vừa mới xuống được gần hai tuần túi đã gần viên. Tình trạng này, có lẽ phải đi làm thêm...”

Với những sinh viên ngoại trú, nỗi lo tăng giá còn nặng nề hơn rất nhiều. Diễm Trang (sinh viên năm thứ hai Khoa Marketing, Trường ĐH Thương mại) kể: “Ở Cầu Giấy rất nhiều nhà trọ đồng loạt leo giá. Căn phòng em ở giá tăng tới 30%. Trước khi nhập học bố mẹ em đã cho 5 triệu đồng để đóng góp các khoản và mua sắm mọi

thứ, nhưng giờ thì e thiếu...". Nhìn những bậc phụ huynh "tay xách nách mang" từ quê ra đưa con vào cổng trường đại học, chúng tôi tự hỏi: "Trong số hơn một nửa sinh viên mang hộ khẩu ở nông thôn, miền núi sẽ có bao nhiêu người vượt qua được giai đoạn giá hàng hoá leo thang như thế này...?".

PHỤ HUYNH NGHÈO ĐEO ĐẲNG NỖI LO!

"Nuôi con ăn học, ai chẳng mong chúng đồ đạt nên người. Con được vào ĐH, niềm vui nhiều mà nỗi lo cũng không ít..." - bác Thái An (một phụ huynh quê ở Thọ Xuân, Thanh Hoá) đưa con ra tìm nhà để chuẩn bị nhập học vào Học viện Báo chí Tuyên truyền tâm sự. Đầu chỉ lo chuyện sức khoẻ, học hành của con mà họ còn phải tính làm sao có đủ tiền để hàng tháng gửi cho con. Giá càng tăng thì khoản chu cấp phải càng lớn. Chúng tôi gặp cô Trần Thị Xuân (quê ở Trục Ninh, Nam Định) có cậu con trai lớn đỗ vào Trường ĐH Công nghệ (ĐHQGHN). Trong làng, ngoài xã, họ hàng, anh em ai cũng mừng cho cô. Nhưng để có tiền đưa con lên Hà Nội nhập học, vợ chồng cô đành băm bưng bán đi 5 tạ thóc, một đôi lợn bột và gần chục con gà. Ngoài ra để tiện

cho chi phí, cô còn phải vay nóng mỗi người thân một ít. "Thế mà giờ đây đã hết quá nửa...!" - cô Xuân thở dài. Còn phụ huynh Nguyễn Thiện (quê ở Điện Biên) cũng có hai người con, 1 học ở Trường ĐH Kinh tế Quốc dân năm thứ ba, 1 học ở Khoa Luật thuộc ĐHQGHN khi được hỏi chỉ ngồi thở dài. Cậu em vừa xuống trước làm thủ tục vào KTX, nhập phòng xong đã gọi điện về xin thêm tài trợ. Vậy là mấy ngày hôm sau, cô chị xuống Hà Nội, bố mẹ đành chạy đôn đáo để đưa cho chị thêm cả khoản tiền của em.

Chị Lê Thị Thu, phụ huynh của một tân sinh viên năm thứ nhất Khoa Kinh tế Quốc tế (Trường ĐH Kinh tế, ĐHQGHN) thì cứ áy náy, không an tâm khi đưa cho con gần 3 triệu đồng tiền ăn tiêu tháng đầu: "...Quả là chi phí cho em nó nhập trường đã vượt xa dự toán của gia đình. Đưa cho em nó ngần ấy có lẽ chưa hết tháng đã phải gửi thêm. Thôi thì bố mẹ bớt ăn, bớt tiêu dành dụm cho con cái chứ biết làm sao...". Giá cả tăng, tăng ở mọi nơi, mọi nẻo. Ngay các chuyến xe khách lên thành phố người ta cũng kiểm soát có nọ, kia để tăng tiền vé. Các chủ nhà trọ thì hào hứng ra mặt, giá phòng đua nhau leo thang. Ngoài chợ, giá thực phẩm cũng

biến động không ngừng. Anh Huy (quê ở Tiên Lãng, Hải Phòng) đưa con lên nhập học Trường ĐH Giáo dục (ĐHQGHN) xác nhận: "Mọi thứ đắt hơn trước quá nhiều. Ngay mấy người bán sách cũ ở cổng Trường ĐHSPhN cũng lập luận: giá xăng là 23.600 đồng/lit thì giá sách cũng phải tăng chứ không thể để như trước. Tôi cứ nghĩ mãi mà không tìm được mối liên hệ nào giữa giá xăng và giá sách cũ..."

Trước nỗi lo của các ông bố, bà mẹ nghèo nhiều em sinh viên mới chân ướt, chân ráo nhập trường đã tự lên cho mình một kế hoạch làm thêm. Ngọc Thủy (sinh viên khóa QH.T.2012 Khoa Môi trường, Trường ĐHKHTN) bật mí: "Em đã nhờ các chị khóa trước giới thiệu cho mỗi để đi gia sư thêm ngoài giờ lên giảng đường, hy vọng sẽ đỡ dần được gánh nặng chi phí cho bố mẹ...". Thủy bỏ lửng câu nói, đôi mắt cương nghị nhìn ra xa xăm. Phía ấy còn không ít khó khăn, thách thức nhưng chúng tôi tin rằng những tân sinh viên nghèo có nghị lực sẽ biết cách để vượt qua, tạo lập cho mình một định hướng tương lai tươi sáng.

CÔ GÁI VIỆT 20 TUỔI ĐI KHẮP THẾ GIỚI VỚI 700 USD

● GS. NGND NGUYỄN LÂN DŨNG

Tinh cờ tôi đã gặp cháu gái này khi cùng tham gia đối thoại với thanh niên Hà Nội trong ngày 5-8 vừa qua với sự tổ chức của TEDxYouth@Hanoi. Cô gái nhỏ nhắn nhưng rất mạnh mẽ này tên là Nguyễn Thị Khánh Huyền, nick name là Huyền Chip, sinh ngày 19-9-1990. Cô kể về mình như sau: "Minh không phải mẫu con gái bạn sẽ bắt gặp với giày cao gót hay trang điểm đậm đà thường xuyên. Hầu hết thời gian bạn sẽ thấy tôi với áo phông, quần cộc/ quần bò, giày thể thao/dép lê. Tôi thích trượt ván, leo núi. Tôi cũng đã từng tập quyền Anh 6 tháng. Tất cả những điều đó khiến tôi khỏe mạnh hơn khá nhiều so với một cô gái trung bình. Đây là một lợi thế rất lớn của tôi khi đi du lịch như thế này. Tôi có thể sống sót trong những điều kiện khó khăn, đi bộ hàng giờ liền dưới ánh nắng gay gắt hay đi hàng ngày liền không ngủ. Tôi cũng không bị say tàu xe hay bất cứ cái gì. Tôi bắt đầu sống tự lập từ khi chưa tròn 15 tuổi. Tôi đã đi vòng quanh Việt Nam 2 lần một mình. Các chuyến đi ra nước ngoài của tôi hầu

hết cũng là đi một mình. Tôi thực tập một thời gian ngắn ở Singapore năm 18 tuổi và sống ở Malaysia 6 tháng năm 19 tuổi. Tôi thích được ở một mình và hoàn toàn thoải mái khi tự mình làm mọi thứ, nhưng điều đó không có nghĩa là tôi không cần sự giúp đỡ! Tiếng mẹ đẻ của tôi là tiếng Việt, nhưng tôi có thể sử dụng tiếng Anh thành thạo và tiếng Tây Ban Nha ở mức độ giao tiếp. Tôi sẽ học tiếng Bồ Đào Nha, tiếng Pháp và tiếng Trung trên đường đi. Tôi phải thừa nhận rằng tôi là một con bé cực kỳ may mắn khi có bạn bè ở khắp nơi trên thế giới. Bạn bè của tôi đều cực kỳ tốt bụng và nhiệt tình. Họ là những người đã động viên tôi thực hiện chuyến đi và tôi biết, họ đang nỗ lực hết sức để giúp tôi thực hiện giấc mơ của mình".

Ngoài các chuyến đi lẻ Huyền đã dần thân vào một chuyến đi vòng quanh thế giới trong gần 2 năm trời từ 13-5-2010 đến 24-4-2012. Khi khởi hành cô mới 20 tuổi. Sau khi mua vé máy bay và một chiếc máy ảnh trong túi chỉ còn đúng 700 USD. Hành trình cụ thể như

sau: 13-15/5: Brunei; 15-11/6: Malaysia (bao gồm Miri, Sarawak, Kuching, Kota Kinabalu, Sabah, Kuala Lumpur); 11-12/6: Singapore; 12/6-4/7: Việt Nam, Lào, Campuchia; 4-18/7: Thái Lan; 18-30/7: Myanmar (Yangon, Mandalay, Bagan); 31/7-15/11: Ấn Độ (Kolkata, Sunderbans, Mumbai, Delhi, Kashmir, Punjab. Agra, Diwali, Varanasi, Gorakhpur); 16-29/11: Nepal (Lumbini, Kathmandu, Lalitpur, Karkavita); 30/11-21/12: Ấn Độ (Dajeerling, Nagaland, Guwahati, Assam, Sikkim); 19/3-6/4: Nepal (Holi, Kathmandu); 6/4: Tiểu Vương quốc Ả Rập thống nhất (Dubai); 7/4-7/5: Ai Cập (Alexandria, North Coast, Siwa, Cairo, Luxor, Aswan, Sinai); 7/5-1/8: Israel; 1-5/8: Ai Cập; 5/8-16/9: Ethiopia; 16/9-23/11: Kenya; 23/11-23/1: Tanzania; 23/1-6/2: Malawi; 6-7/2: Tanzania; 7/2-17/3: Zambia; 17-30/3: Zimbabwe; 30/3-24/4: Mozambique.

Khó có thể kể hết Huyền Chip đã phải lao động như thế nào để sống và quan

sát ngân ấy nước trong gần 2 năm trôi. Các bạn có thể tìm thêm qua các trang web của Huyền như <http://huyencip.com>; <http://travel.huyenchip.com...>

Tâm sự với các bạn trẻ Thủ đô Huyền Chip nói: Trước hết, hãy cứ đồng ý với tôi rằng du lịch là một thứ quá tuyệt vời.

Thứ hai, du lịch không chỉ tuyệt vời, mà còn thực sự rất có ích không chỉ với bản thân chúng ta mà còn với cả những người xung quanh. Tôi tin rằng sự hiểu biết lẫn nhau là chìa khoá cho hoà bình, và du lịch cho ta cơ hội trực tiếp để thực sự hiểu thế giới xung quanh chúng ta. Khi chúng ta hiểu nhiều hơn, chúng ta sẽ đánh giá ít đi. Khi chúng ta đánh giá ít đi, chúng ta sẽ sẵn lòng chấp nhận những khác biệt hơn thay vì ghét bỏ hay sợ hãi nó. Chúng ta sẽ không ghét ai đó chỉ vì người đó có một màu da khác, một tôn giáo khác, hay một nền văn hoá khác. Chúng ta sẽ không để những vụ tấn công thực hiện bởi một nhóm người khiến chúng ta quay lưng lại với cả một dân tộc. Chúng ta sẽ nhìn con người như những gì họ thực sự là, chứ không phải những gì truyền thông nghĩ. Ví dụ, khi tôi ở Israel, ai cũng bảo tôi đừng có sang Palestine. "Palestine toàn người xấu. Họ cướp, họ giết." Và khi tôi ở Palestine, tôi nghe đúng những điều như vậy về Israel. "Tại sao em lại muốn về lại Israel? Ở đó toàn người xấu." Sự thật là tôi đã gặp những con người tuyệt vời ở cả hai mảnh đất này, và đã có những trải nghiệm quý giá. Nhưng thật khó để giải thích cho những người tôi gặp rằng con người phía bên kia bức tường cũng là người đang cố gắng bám trụ vào cuộc sống. Họ cũng cần đi làm để kiếm sống, họ cũng có gia đình để yêu thương, họ cũng muốn cùng những thứ chúng ta muốn và cũng sợ cùng những thứ chúng ta sợ.

Tôi đã nhận ra rằng du lịch là một cơ hội tuyệt vời để học hỏi. Trong 2 năm đi du lịch, tôi đã học được nhiều thứ quan trọng không thua kém gì 12 năm trên ghế nhà trường. Khi đi, tôi học được về lịch sử, về địa lý, về chính trị, về kinh doanh và về tất cả mọi thứ còn lại. Tôi đã được sử dụng những trang web và dịch

vụ vô cùng sáng tạo ở Ấn Độ, những công nghệ tối tân ở Israel. Tôi học về làm phim khi ở cùng một nhà làm phim tài năng ở Ấn Độ, theo đuổi một nữ diễn viên đến khắp các phim trường ở Bollywood, giao du với một nhóm đang đi khắp thế giới làm phim về sữa lạc đã. Tôi học về đồ đen khi nhìn bạn tôi kiếm sống bằng chơi poker ở Nepal, khi làm việc trong một sòng bạc ở Tanzania. Tôi học về đạo Phật trong văn hoá Tây Tạng khi ở cùng một gia đình Tây Tạng, khi gặp Đại La Lạt Ma. Tôi đã học chèo thuyền, học leo núi, học nấu những món ăn từ các quốc gia khác nhau, học

Khó khăn lớn nhất đối với cô là tấm hộ chiếu Việt Nam không bình đẳng với hộ chiếu của nhiều nước phát triển. Vì vậy trừ nhiều nước có thể xin visa ngay tại biên giới, còn ở nhiều nước việc xin visa ở các sứ quán của họ thường rất khó khăn và tốn nhiều thời gian. Chính vì vậy hiện nay Huyền Chip đang phấn đấu thành lập một Tổ chức lấy tên là Traveling is an Equal Opportunity Foundation (TEOF) để giúp mọi người thực hiện ước mơ khám phá thế giới của mình. TEOF sẽ Vận động thực hiện mục tiêu "Du lịch là một cơ hội bình đẳng": Kêu gọi Bộ ngoại giao của các quốc gia miễn visa hoặc nói lỏng quy

cách làm đồ trang sức từ vật liệu tái chế. Nhờ đi, tôi phát hiện ra những điều thú vị mà chưa bao giờ tôi nghĩ đến.

Quyết định đi là quyết định đúng đắn nhất tôi đã làm trong cuộc đời mình, bởi đi thực sự giúp tôi trưởng thành. "Đi" đặt tôi vào những hoàn cảnh khác nhau để tôi có thể hiểu con người thực sự của mình. "Đi" dạy tôi sống độc lập, sống thoải mái, rèn luyện khả năng thích nghi và sức chịu đựng. Khi đi, tôi có cơ hội tiếp xúc với những con người phi thường mà tôi sẽ không bao giờ có cơ hội gặp nếu chỉ ở một chỗ: những người đã dạy tôi, những người đã truyền cảm hứng cho tôi, những người đã trở thành bạn thân nhất của tôi và cả những người đã làm tim tôi đập loạn nhịp.

trình visa cho thành viên tổ chức TEOF; Tài trợ visa; Giúp đỡ về mặt tài chính (giới hạn). TEOF sẽ hoạt động với các chapter tại từng địa phương ở khắp nơi trên thế giới. Các chapter này sẽ đảm bảo những thành viên TEOF đang du lịch tại địa phương họ không làm việc gì bất hợp pháp. TEOF trợ giúp và tư vấn cho thành viên, thành viên sẽ phải tự lo về mặt an toàn và tài chính. Mong Huyền sẽ thành công cho ý định lớn lao này để nhiều thanh niên các nước đang phát triển như nước ta có điều kiện "du lịch ba lô" khắp thế giới như Huyền.

RAU DẠ HIẾN, TINH TÚY CỦA ĐẤT TRỜI

● QUỲNH

Khách du lịch tới vùng núi phía Bắc, được ăn cơm lam, ngủ nhà sàn, đi chợ phiên thì coi như đã biết cái thú của miền sơn cước. Nhưng một lần thưởng thức rau dạ hiến, loại rau hội tụ tinh túy của núi rừng thì cái thú kia mới trở nên trọn vẹn.

Rau dạ hiến có ở vùng núi phía Bắc nhưng nhiều nhất vẫn là vùng đất Cao Bằng, nơi sinh sống chủ yếu của người Tày. Rau dạ hiến là một trong những đặc sản, thú vị của những món ăn, thức uống nơi đây.

Rau dạ hiến còn có tên khác là rau bò khai, khâu lương... Dạ hiến thường mọc cheo leo ở vùng núi đá Cao Bằng, sống bám giữ trên những cây gỗ lớn. Thân cây chia làm nhiều nhánh to bằng đầu đũa để vươn lên đón lấy cái trong trẻo của ánh sáng và khí trời. Ngon rau thoát nhìn giống ngon su su nhưng mềm hơn và có màu xanh non tơ.

Rau dạ hiến rất dễ chế biến. Chỉ cần rửa rau sạch, ngắt nhỏ như rau muống là có

thể đem xào, rau ngon hơn nếu được xào tái. Rau dạ hiến thường được xào chung cùng thịt bò, lòng gà, trứng hay phở tạo thành đặc sản phở chua. Cách chế biến món ăn truyền thống của người Tày rất thú vị và đa dạng, là sự kết hợp hài hòa giữa đắng, cay, mặn, ngọt tạo cảm giác mới lạ, tăng hương vị đậm đà cho món ăn.

Ai thưởng thức dạ hiến một lần sẽ nhớ mãi, bởi hương vị ngai ngái, béo ngậy. Người thích ăn dạ hiến cũng giống người thích ăn sấu riêng, khi đã quen thì thành “nghiện”. Rau dạ hiến là sự hòa quyện giữa hương đất, cái thanh khiết của dòng nước nơi ngọn nguồn cùng không khí trong lành của đất trời. Vì vậy, món ăn càng trở nên quyến rũ hơn.

Các món ăn từ rau rừng ngoài giá trị ẩm thực còn có giá trị chữa bệnh rất tốt. Có thể kể đến hàng chục loại rau rừng thường xuyên trong các món ăn hàng ngày như: rêu đá, rau chuối rừng, hoa ban... Dạ hiến còn là một vị thuốc quý,

bổ thận, mạnh gân cốt. Tuy là loại rau dại nhưng dạ hiến rất khó kiếm. Vì vậy, người đi rừng ngắt được một nắm rau dạ hiến là quý lắm, ngỡ như thứ “son hào hải vị” mà thiên nhiên ban tặng.

Dạ hiến là thực đơn đầu tiên khi được lựa chọn trong mâm cỗ mỗi dịp lễ tết hoặc dành tiếp khách quý. Những cô sơn nữ đi từ bản xa gánh rau dạ hiến ra chợ thị xã bao nhiêu cũng không đủ bán. Dạ hiến là món ăn quán quện trong nỗi nhớ của người xa quê. Ngày nay, dạ hiến không chỉ là món rau “độc” ở Cao Bằng mà còn được bảo quản, vận chuyển về xuôi, được người thành phố ưa chuộng.

Trong đời sống của người Tày Cao Bằng, rượu là nét văn hóa ẩm thực và gắn bó của đồng bào lâu đời. Vì vậy, ăn bữa cơm có rau dạ hiến, nhâm nhi chén rượu gạo, ngô hay sắn thật thú vị.